Порипують роменським шляхом гарби,
Сулою тихо хлюпають човни.
І плине люд з своїм нехитрим скарбом
на ярмарок у наші Курмани.

Вози на вигоні. Стирчать голоблі.
Корови й коні поблизу осель.
Горшки і хомути. Мішки картоплі.
І крутиться весела карусель.

А нам, малим, усе цікаве вдвічі:
хто звідкіля прибув до Курманів.
Вусатий дядько — з Ракової Січі,
той — з Білої Берези, той — з Тернів.

Хтось приміряє теплі рукавиці,
когось приваблює садовина.
— А ви звідкіль? — З Погожої Криниці,
ті — з Білопілля, ті — з Лебедина.

І назви в юнім серці зазвучали,
як щось казкове, дивне, чарівне,
немов далекі зоряні причали,
кудись манили, кликали мене...

Хто так назвав ті селища навколо?
Хто оспівав діброви і лани?
У небі місяць — як млинове коло,
а на землі — Климентові Млини...

Красо моя ти, Сумщино, Сумщино,
куди не кинь — барвистих слів розмай:
Ромен, Боромля, Липова Долина,
Березів Яр, Лука, Зелений Гай...

Так зберігає мова калинова
на гронах дивних свіжості росу,
щоб у майбутнє музикою слова
нести душі народної красу.